

[Kurt Brauer.]

forfejlet udgangspunkt. Men det er mit håb, at denne forhandling kan forklare, hvad det er for mål, regeringen i grunden forfølger. 14 udvalgs møder har ikke afsløret noget derom; håbet er lysegrønt, men de hidtidige indlæg giver ikke mange løfter om, at vi skulle få en sådan afklaring i dag.

Om de foreliggende ændringsforslag har jeg ganske kort følgende at sige. På bedste saglige vis har mit parti brugt den tid, regeringen har forundt os, til en så grundig overvejelse af lovforslaget, som omstændighederne har tilladt, og jeg er i den lykkelige situation, at jeg kan tilsige mit partis støtte til lovforslagets gennemførelse — naturligvis efter at vore beskedne ændringsforslag er blevet vedtaget.

Lovforslaget er såmænd udmærket, det egner sig fortræffeligt til at indeholde SF's ændringsforslag om en 3-årig afvikling, og jeg skal varmt anbefale tinget at stemme for dette vort ændringsforslag.

Det andet ændringsforslag, vi har stillet, som har fået nr. 1 i betænkningen, siger, at det er vor opfattelse, at danske styrker ikke bør kunne stilles under kommando af udenlandske officerer. Det er en naturlig konsekvens af, hvad jeg sagde under lovforslagets første behandling om, at der er sket et brud på loven derved, at man rent administrativt for dette lovforslags fremkomst har tilladt NATOs forlængede arm i Danmark, COM-BALTAP, i fredstid at føre kommando over danske styrker. Som bekendt er der utallige udenlandske officerer beskæftiget under general Wolff i hovedkvarteret i Karup.

Et flertal vil have, at det skal være muligt at sætte danske soldater under udenlandske officerers kommando, men jeg advarer mod en alt for sikker tro på, at denne sag kan betragtes som glemt, når vort ændringsforslag er blevet stemt ned her om lidt. Når problemet nu har været omtalt fra denne talerstol på SF's foranledning et par gange, og når jeg fra denne talerstol har påstået, at der efter min opfattelse er tale om et lovbrud, så kan det efterhånden undre, at ombudsmanden, som jo er sat til at vogte over administrationen af loven, ikke har grebet ind efter egen tilskyndelse. Måske disse ord kunne rette lidt på det forhold.

Og så er der de radikale, denne gruppe af forbitrede tilhængere af det danske forsvar;

hvad skal man næsten sige til dem? Forretningsordenen tillader ikke, at jeg siger, hvad jeg mener om dem, på typografersprog, så mon ikke man skulle prøve med lidt venlighed. Lad mig forsøge med lidt højtlesning for tamme radikale. Tillad mig følgende citat fra hr. Hørups berømmelige tale om Københavns befæstning. Senere udtalelser som f. eks. dem på det radikale landsmøde gør åbenbart ikke noget indtryk på den radikale gruppe, men jeg har bemærket hr. Bernhard Baunsgaards interesse for Hørup, så lad mig læse, hvad der står på side 162 i bogen „Retning til venstre“ fra den tale, Hørup holdt om Københavns befæstning. Han siger:

„Den udvikling, der er foregået her i dette ting, og som jeg tror, at den højtærede konseilspræsident sagde, han også havde blik for, strækker sig ganske vist langt uden for dette tings grænser; den breder sig til hele folket. Dersom der i tidligere tid var nogen tendens i folket til at behandle denne sag rent overfladisk, på fantasiens vej, med overspændt æstetisk følellestilskyndelse, så tror jeg, at det er forbi. Jeg tror, at dette spørgsmål: hvad skal det nytte? dette spørgsmål, der er en hæder for vort folks forstandighed, breder sig mere og mere ud gennem alle lag i befolkningen, og jeg nærer den tro, at den tid ikke er fjern, da ingen ærlig mand eller kvinde her i landet vil tro, at det er forsvarligt, eller vil kunne undgå at se, at det er letsindigt og samvittighedsløst at tage en sag som denne uden dertil at knytte det spørgsmål: hvad skal det nytte? en sag som denne, der for tusinder og atter tusinder af fattige familier betyder et bidrag — ikke alene i penge, men i personlig kraft — der føles stort og byrdefuldt, kun alt for stort og byrdefuldt. Med disse ord skal jeg atter stemme imod Københavns befæstning. Jeg har med disse få bemærkninger ønsket at skaffe plads for dette indtryk, at dersom der her i tinget er venner af militarismen, folk, for hvem militarismen er en livssag, så er der også her i tinget fjender af militarismen, folk, for hvem modstanden mod militarismen er en livssag.“

Jeg er helt sikker på, at den radikale gruppe vil tage dette med en knusende ro. Prøv at lægge mærke til dem, når der skal